

[Axel B. Lange.]

Folk er sat udenfor. Det gælder flere Led i Kornhandelen, men jeg skal særlig nævne de Folk, som har været Forbindelsesleddet mellem de udenlandske Afladere og de danske Importører, og som det vil være af afgørende Betydning at have til Raadighed, naar Forbindelserne igen skal knyttes. Samtidig har der udviklet sig en stor offentlig Administration, en Administration, der beskæftiger et overordentlig stort Personale, men med det Resultat, at denne Administration slet ikke har kunnet magte Opgaven. Der skal nu efter Vedtagelsen af det foreliggende Forslag føres Forhandlinger om Modtagelsen og Oplagringen af den kommende Høst. Jeg vil meget indtrængende anmode den højtærede Landbrugsminister om, at der ved den Ordning, der her skal træffes, tages et rimeligt Hensyn til den Del af Kornhandelen, som hidtil har været holdt udenfor. Det vil være retfærdigt over for de Folk, det her drejer sig om, men det vil sikkert ogsaa vise sig at være i Samfundets Interesse.

Jeg vil gerne i Forbindelse med min Omtale af Administrationen fremdrage en Sag, som har vakt megen Uro inden for de private Kornhandlers Kreds. Landbrugsministeriet har for kort Tid siden truffet en Ordning med Dansk Fjerkræavlforening, hvorefter et Kvantum Kornaffaldsprodukter stilles til Disposition til Fremstilling af Kyllingefoder. Men man har derefter paa fuldkommen vilkaarlig Maade bestemt, hvem der skal foretage Fremstillingen og Forhandlingen af disse Varer, og holdt en Række Virksomheder udenfor, deriblandt Virksomheder, som har været Foregangsmand paa dette Omraade, og for hvem det har været en Hovedvirksomhed. Man har truffet den Ordning, at kun de Virksomheder, som benyttede Statens Foderstofkontrol, kunde blive delagtige i denne Fordeling. Jeg har ved tidligere Lejligheder fra denne Talerstol kritiseret, at Statens Foderstofkontrol ved Siden af at føre en Slags Kontrol med de private Laboratorier og Kontrolvirksomheder ogsaa konkurrerede med disse, men det, der nu er sket, kan kun betragtes som et administrativt Overgreb, idet man her søger at tvinge Virksomheder, der fremstiller Hønsfoder, ind under Statens Foderstofkontrol og bort fra den private Kontrol, som paa ingen Maade har været mindre betryggende, og som ogsaa har været Levebrødet for en Del Mennesker.

Hvad der yderligere maa virke helt uretfærdigt og vilkaarligt, er, at det Krav, som man — ganske vist med Urette — har

stillet til de private handlende, har man fritaget Andelsforeningerne for at opfylde. Der er ingen af de store Andelsforeninger, som benytter Statens Foderstofkontrol, men ikke desto mindre har man givet dem den Ret, som man afskærer de private Virksomheder fra at faa. Der er næppe nogen retsindig Andelsmand, der billiger denne Fremgangsmaade, selv om Andelsforeningerne derved faar en Fortrinsstilling og faar tildeelt Varer ikke alene til Opfyldelse af deres egne Medlemmers berettigede Krav, men ogsaa en Del af Varer, som private Virksomheders Kunder var berettigede til at faa. Jeg ved ikke, om disse ingen Varer skal have, eller de skal tvinges til at melde sig ind i Andelsforeningerne.

Naar jeg har draget denne Sag frem, er det i Forventning om, at den højtærede Landbrugsminister vil erkende, at der her er handlet helt urigtigt, og foranledige, at der træffes en ny Ordning, som yder Retfærdighed over for de Folk, man her har gjort Uret. Jeg er naturligvis ikke blind for, at Administrationen har store Vanskeligheder at kæmpe med, men man har dog Lov til at kræve, at man, naar saadanne Urimeligheder, som jeg her har nævnt, paaeges, søger at raade Bod paa Fejlen. Det maa ogsaa være en Forudsætning for det politiske Samarbejde, der er etableret, og som i det store og hele har formet sig paa tilfredsstillende Maade, at vi i Samarbejdet tager Hensyn til hverandre, og det maa være en Forudsætning, at dette Hensyn ikke alene tages ved Udformningen af Lovforslagene, men at der ogsaa gennem Administrationen tages Hensyn til de Interesser, som vi nu engang føler os kaldet til at varetage. Det er derfor min Forventning, at den højtærede Landbrugsminister vil gennemføre en Ændring i det Forhold, som jeg her har peget paa.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at man gennem Priskontrolraadet har fastsat en Maksimalpris i Detailhandelen for de Varer, det her drejer sig om, paa 42 Kr. 10 Øre pr. 100 kg, og en Maksimalavance paa 50 Øre pr. 100 kg. Disse Varer vil, saa vidt jeg ved, fremkomme i forskellige Pakninger, og den mindste Pakning vil blive paa 12½ kg. Det vil altsaa sige, at den handlende, som skal sælge en saadan Pakning, der vil koste ca. 5 Kr. 50 Øre, har Lov til at beregne sig en Avance paa 6 Øre. Enhver, ogsaa den, der ikke er handlende, vil kunne se, at dette Forhold er helt urimeligt, og saa vidt jeg ved, er denne Maksimalavance fastsat, ikke, som det vilde være naturligt, paa Grundlag af Undersøgelser, som Priskontrollen foretager,